ANTHONY RICHES

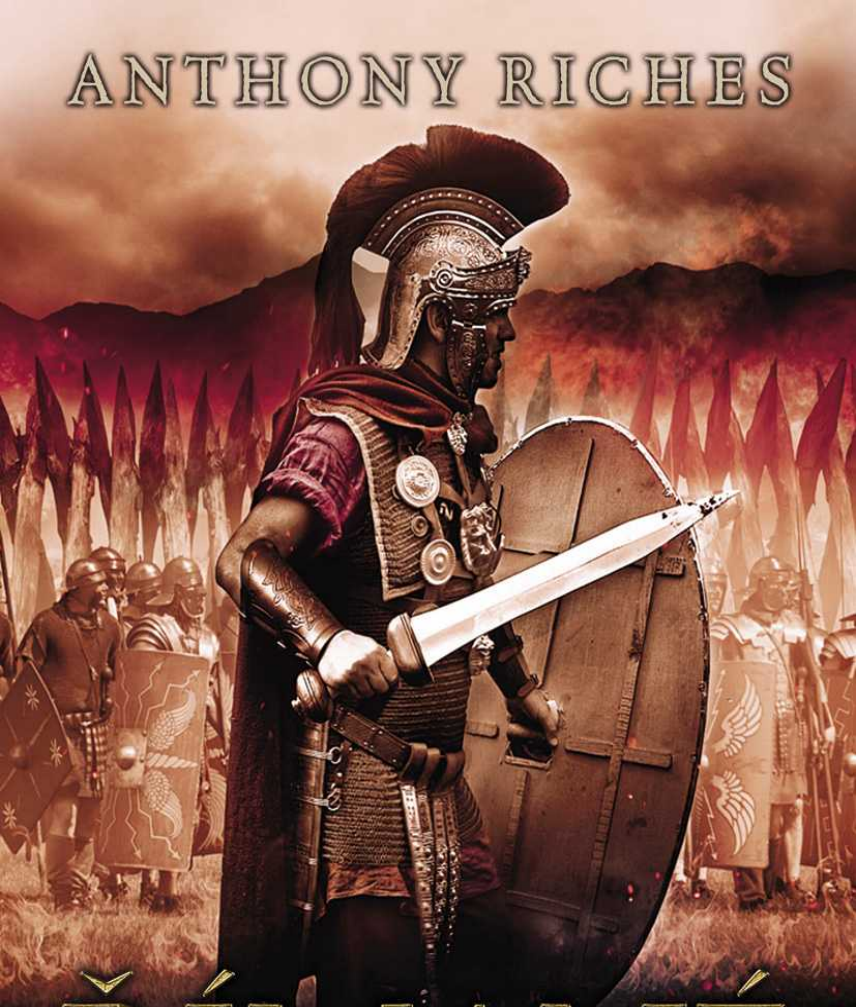

ŘÍMANÉ

Římské vojsko táhne na sever od Hadrianova valu proti nejmohutnější pevnosti nepřátel

LEOPARDÍ MEČ

ŘÍMANÉ
LEOPARDÍ MEČ

ŘÍMANÉ
LEOPARDÍ MEČ

ANTHONY
RICHES

Přeložil Gerik Císař

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2012 by Anthony Riches
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Leopard Sword*
(Published by Hodder & Stoughton, London, 2012)
přeložil © 2013 Gerik Císař
Redakce textu: Eva Císařová
Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-592-4

Robinovi

PODĚKOVÁNÍ

Práce na *Leopardím meči* se pro mne od jistého okamžiku stala svého druhu výzvou. V okamžiku, kdy jsem dospěl zhruba do poloviny knihy, stále jsem nebyl s to najít východisko ze zápletky příběhu. V okamžiku nejvyššího stupně beznaděje mi přítel, kterému jsem se jednoho čtvrtečního večera na pomezní čáře ragbyového hřiště svěřil se svým trápením, řekl slova, která znovu oživila můj spisovatelský elán. „Tak přijď ke mně do kanceláře a piš tam," a tak se i stalo. Žádný internet (nic podobného, co nabízí záminku k nekonečnému odbíhání od věci), jen hrnky čaje, tu a tam krátké popovídání, a pak osm nebo devět set slov textu za hodinu. Byl to stejný rozdíl jako přechod od vytáčeného internetu k širokopásmovému rychlému připojení. Po tomhle ponaučení jsem si najal přestavěnou bývalou slepičárnu na venkovské farmě – taky bez internetu – a kdykoli nemám nějakou „opravdickou" práci, pak mi stačí ujet jen několik mil do místa blaženého klidu, kde nemohu dělat nic jiného než psát a zase psát. Takže právě tobě Eddie Hickeyi, vřelý dík za toto nasměrování. Doufejme, že můj nově nalezený režim mi snad umožní s naprostým klidem chrlit až dvě knihy ročně.

Kromě toho chci vyjádřit své sice obvyklé, ale přesto srdečné díky: Heleně za povzbuzování a někdy i nesmlouvavou kritiku (i za to, že mi tolerovala dokončení a poslední úpravy rukopisu v jižní Francii); dětem, že se s tímhle vším smířily; a nakonec i našim psům za to, že mi v období zvýšeného napětí pomohli svou potřebou žrádla a pravidelných vycházek přijít alespoň tu a tam na jiné myšlenky.

Můj vzdělaný a světa znalý agent Robin si vždy zachovával kultivované vystupování a má editorka Carolyn se dokázala za všech okolností ovládnout a zachovat klid, a to i v okamžicích, kdy já jsem ztrácel nervy.

Pokud jde o nakladatelství Hodder & Stoughton, musím zdůraznit, že Francine, Nick, Laure, James a Ben byli pro spolupráci skvělými partnery, jakož i řada dalších pracovníků, jejichž jména jsem ve své popletenosti zapomněl. Představovali pro mne dokonalý kolektiv, s nímž byl požittek spolupracovat. Clare Parkinsonová je vynikající korektorka, která mne uchránila před řadou navýsost trapných chyb. Skvělá práce! I Johnu Prigentovi, který četl původní neupravený rukopis, vděčím za nanejvýš cenné poznámky.

Nakonec vzdávám, jako vždy dík i všem ostatním, kteří mi po celou dobu pomáhali, ale o nichž se na tomto místě nezmiňuji. Je to jen a jen moje chyba. Ti, kdo mne znají, vědí, jak mám děravou paměť, a proto se všem, na něž jsem zapomněl, z hloubi srdce omlouvám. Tam, kde je můj příběh pravdivý, je to jejich zásluha. Kde není, je to má vina.

Děkuji vám.

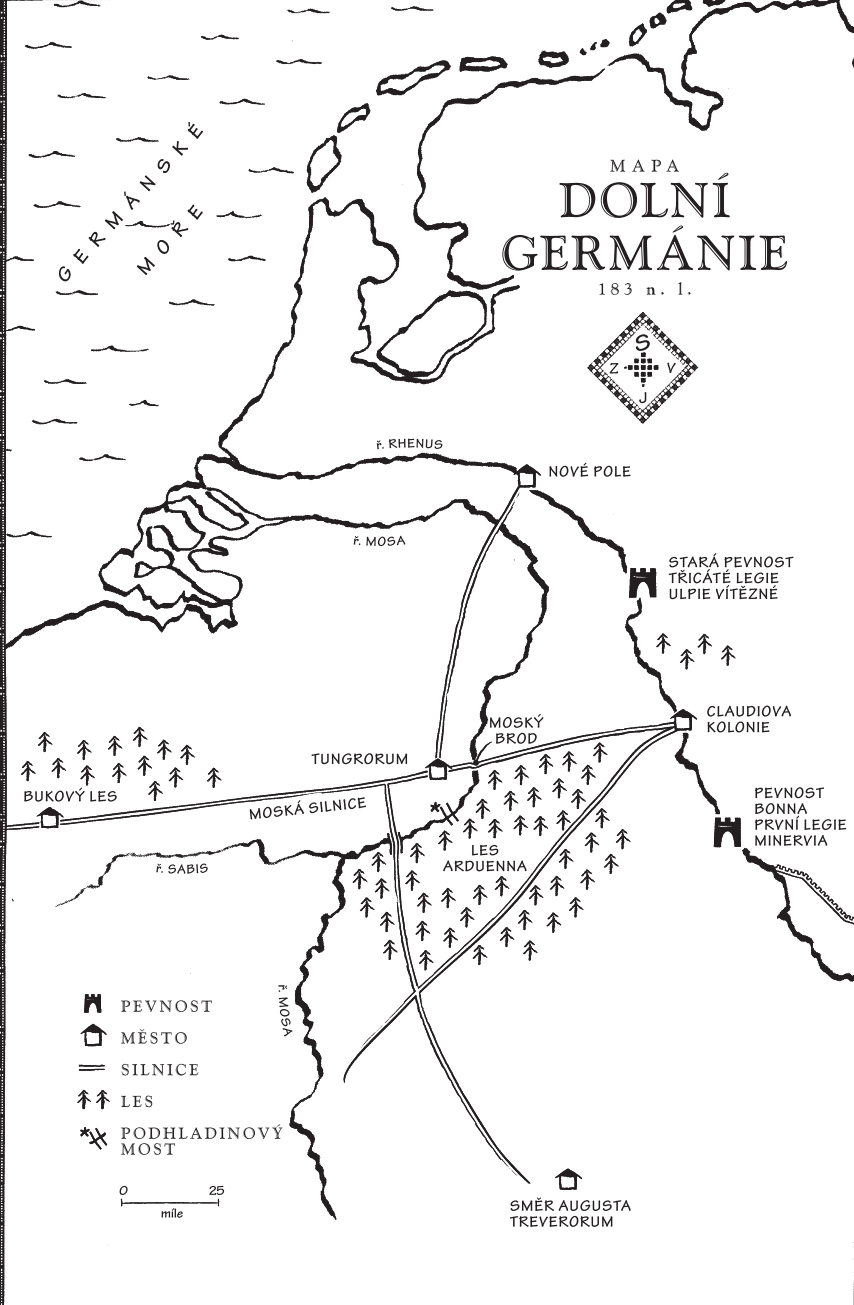
MAPA
DOLNÍ GERMÁNIE
183 n. l.
GERMÁNSKÉ MOŘE
S
Z
V
J
ř. RHENUS
NOVÉ POLE
ř. MOSA
STARÁ PEVNOST
TŘICÁTÉ LEGIE
ULPIE VÍTĚZNÉ
CLAUDIOVA
KOLONIE
MOSKÝ
BROD
TUNGRORUM
BUKOVÝ LES
MOSKÁ SILNICE
PEVNOST
BONNA
PRVNÍ LEGIE
MINERVIA
LES
ARDUENNA
ř. SABIS
ř. MOSA
PEVNOST
MĚSTO
SILNICE
LES
PODHLADINOVÝ
MOST
0
25
míle
SMĚR AUGUSTA
TREVERORUM

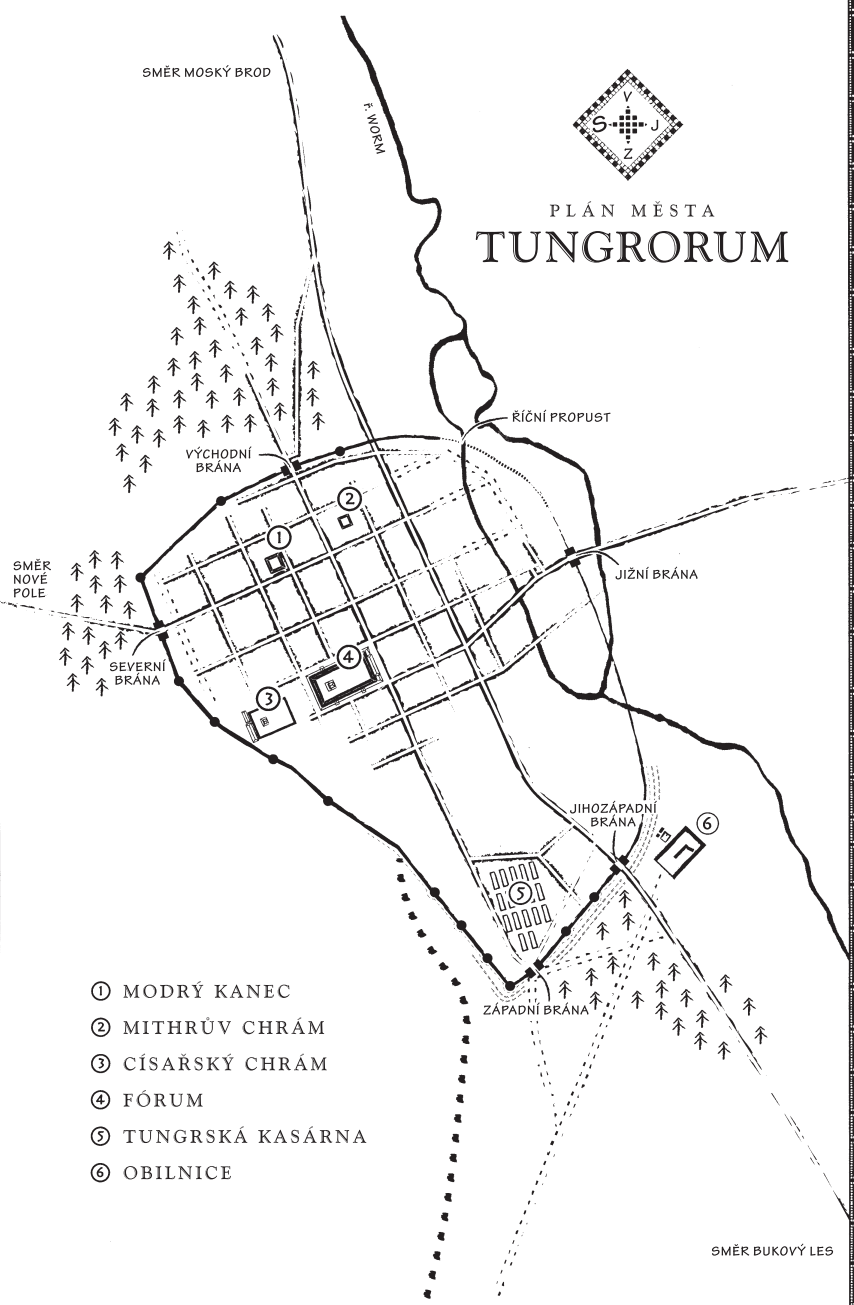
PLÁN MĚSTA
TUNGRORUM
SMĚR MOSKÝ BROD
F. WORM
V
S
J
Z
ŘÍČNÍ PROPUST
VÝCHODNÍ BRÁNA
SMĚR NOVÉ POLE
SEVERNÍ BRÁNA
JIŽNÍ BRÁNA
JIHOZÁPADNÍ BRÁNA
ZÁPADNÍ BRÁNA
SMĚR BUKOVÝ LES
1 MODRÝ KANEC
2 MITHRŮV CHRÁM
3 CÍSAŘSKÝ CHRÁM
4 FÓRUM
5 TUNGRSKÁ KASÁRNA
6 OBILNICE

Předehra

Dolní Germánie, září roku 182 n. l.

„Zasranej déšť! Chcalo včera, chčije dnes a chcát bude nejspíš i zejtra. Tohle sviňský mokro zaleze všude. Do rána budu mít kroužkovou košili úplně rezavou."

„Prostě ji budeš muset znova vypulírovat, protože tohle pancéřování je mokrý jako krysa v okapový rouře."

Oba strážní si vzájemně notovali v nadávání na nikdy nekončící práci s údržbou věčně rezavějící kovové výstroje, kvůli níž musejí dnes a denně snášet buzeraci nasupeného centuriona. Chuchvalce studené noční mlhy kroužily kolem malé strážní vížky a k uším vojáků doléhal slabý svist větru, vířícího kapičky deště, jež dopadaly na venkovskou krajinu v okolí předsunutého římského stanoviště. Kolem planoucí louče, která měla osvětlovat jejich sekci hradby pevnůstky, se tvořil opalizující mlžný kruh, ze kterého bylo vidět nanejvýš na několik kroků. Vojáci si stínili zrak před září louče a snažili se dohlédnout skrze závoje deště do otevřené krajiny. Tu a tam shlédli i pod sebe, aby se ujistili, že se nikdo – ať bandita nebo službu konající centurio – nepokouší vystoupit na jejich strážní stanoviště.

„Mně teda víc než to nekonečný pucování výstroje vaděj' ty věčný centurionovy kecy o tom, jak to bylo v dřívějších časech těžký. To jeho věčný: ‚Jo, když na nás z moře vlítli Chaukové, to byste, mládenci, teprve viděli, co je to opravdická bitva! To byste teprve poznali, jaký to je, když se vám nepřátelský kopí zabodne do…'"

Voják zmlkl, protože cosi ve tmě pod hradbou upoutalo jeho pozornost.

„Co je?“

Strážný ještě chvíli shlížel do tmy pod sebou, zamrkal, aby si osvěžil zrak, a znovu se zahleděl do míst, kde se mu zdálo, že před chvílí něco zahlédl, ale nakonec zavrtěl hlavou.

„Nic… Zdálo se mi, jako by se tam něco pohnulo, ale nejspíš to byl jen oblak mlhy.“ Po těch slovech zabodl hrot oštěpu do dřevěné podlahy strážního stanoviště, protáhl se a dlouze zívl. „Nesnáším tuhle roční dobu. V tý mlze máš v jednom kuse pocit, že se z ní na tebe někdo vyřítí.“

Jeho druh přikývl, naklonil se přes brlení a zahleděl se do mléčného oparu.

„Jasně,“ přisvědčil. „Někdy si člověk představuje…“

Nedomluvil, jen se zajíkl a po chvilce zdánlivé nerozhodnosti se zhroutil přes parapet a zmizel v hlubině. Zatímco jeho druh jen s údivem valil oči, čísi cizí ruka se zvenčí chopila dřevěné podprsně a vzápětí se na loučí osvětlenou plošinu strážní věže vyhoupla temná postava. Vetřelec držel v ruce krátké kopí, z jehož ostří kapala krev zabitého strážného. V mihotavém světle plamene se na jeho nohou zaleskly těžké kovové hroty, které mu umožnily vystoupat po vnější dřevěné stěně. Strážný pokročil vpřed a nejasně si přitom uvědomoval křik, který k němu doléhal z jiného nároží pevnůstky. Napřáhl kopí, aby jím útočníka bodl, ten ale jen jakoby odmítavě máchl pravicí a vzápětí vojákovi probodl hrdlo dřík krátké vetřelcovy zbraně. Napadený zavrávoral, z úst mu vytryskla krev a vzápětí se střemhlav zřítil z výšky deseti stop na tvrdou zem.

Když centurio velící posádce pevnůstky v polospánku uslyšel neklamné zvuky boje, okamžitě se vymrštil z jednoduchého lůžka ve světnici primitivního kasárenského baráku. V duchu děkoval prozřetelnosti, že ulehl obutý, nasadil si přilbu, z pochvy visící na opěradle židle pohotově vytáhl meč a vyrazil na dvůr pevnůstky. Ve chvíli, kdy křikem burcoval své mužstvo, připadal si bez těžkého pancéřování na těle nebezpečně zranitelný. Z temnoty po jeho pravici se vyloupla přízračná postava. Centurio v poslední chvíli uhnul před namířeným kopím a s rychlostí získanou desetiletími výcviku zabořil gladius bezejmennému útočníkovi do hrudi. Setřásl umírajícího z ostří meče a rozběhnuv

se k bráně pevnůstky v rychlosti cestou sebral štít, který ležel vedle těla jednoho ze zabitých strážných. Z krvavé rány v hrdle mu trčel vrhací nůž. Centurio se zachmuřil, když si uvědomil, jak snadno útočníci prolomili obranu pevnůstky.

Opatrně procházel podél vnitřní strany dřevěné hradby v naději, že se mu podaří zjistit podrobnosti nenadálého útoku, ale brzy klesl na mysli, když uviděl, že brána je už otevřená a do nitra opevnění se s tasenými meči hrne příval útočníků. Z hlubokého stínu pod palisádou mohl jen bezmocně sledovat, jak nevelká posádka pevnůstky svádí nerovný a předem ztracený boj s přesilou vetřelců. V tu chvíli se pevně rozhodl vyklouznout z pevnosti a o neštěstí co nejrychleji spravit svého tribuna v Tungroru. Odtrhl tedy zrak od pohledu na zkázu své posádky právě včas, aby v posledním okamžiku zahlédl tmavě oblečenou postavu muže, chystajícího se na něj zaútočit krátkým, k ráně připraveným kopím. To se mu podařilo v poslední chvíli odklonit štítem, kterým vzápětí útočníka mohutnou ranou odhodil tak prudce, že s tupým zaduněním dopadl hlavou na vnitřní stěnu dřevěného hrazení, po němž se bezmocně sesunul do sedu. Centurio k němu přiklekl a hrot meče mu přiložil k hrdlu. Poté do šokované tváře vetřelce zasyčel otázku, která už po celé měsíce lpěla na rtech všech římských vojáků této provincie:

„Obduro? Kdo je Obduro?“

Napůl omráčený muž zatvrzele mlčel.

„Řekni mi to zasraný jméno, nebo tě zabiju!“

Zoufalá beznaděj, která zněla v důstojníkově hlase, nenechávala oběť na pochybách o pravdivosti téhle hrozby.

Muž se probral k plnému vědomí, ale pak obezřetně zavrtěl hlavou a upřeně se zahleděl pomstychtivému důstojníkovi do očí.

„Nikdy,“ odpověděl tak tiše, že jeho hlas téměř zanikal v hluku předem rozhodnuté šarvátky. „Za to mi můj život nestojí…“

„Budiž, ale…“

Náhle si centurio uvědomil, že nejsou sami. Vstal, ale ještě než se otočil tváří v tvář mužům za svými zády, jen jakoby mimochodem probodl své oběti hrdlo a okovanou podrážkou vojenské boty brutálně srazil tělo umírajícího z čepele zkrvaveného meče. Pak pohlédl na šestici mužů,

kteří ho v půlkruhu s napřaženými kopími obklopovali. Jejich černé oblečení, ve kterém byli za bezměsíčné noci takřka neviditelní, o jejich identitě nic nevypovídalo, i když některé tváře byly centurionovi vzdáleně povědomé. Když pohlédl na muže uprostřed skupiny, bezděky couvl. Tento jejich zřejmý velitel byl vyzbrojen pouze mečem u pasu a na hlavě měl přilbu římského kavaleristy, která mu téměř úplně zakrývala obličej. Její silné železné lícnice byly pocínované a ponechávaly volnou jen dvojici černých očí a škvíru, za níž se rýsovaly úzké, kruté rty.

„Jsi zvědavý na Obdura? Tak tady mě máš. Tohle byla úplně zbytečná smrt, centurione. Zbytečná, když uvážíš, že tví muži jsou už poraženi a rozprášeni. Navíc tohle byl výborný chlap, jeden z mých nejlepších. Ty přece *musíš vědět*, že tě za jeho zabití můžu potrestat dlouhou a strastiplnou smrtí, a přesto jsi dal přednost pomíjivému okamžiku svého triumfu. Jak zábavné…“

Tiše pronášená slova tlumila přilba s mohutnými lícnicemi, takže mužův hlas zkreslovala k nepoznání, a to navzdory nejrůznějším fámám o skutečné Obdurově identitě, které mezi vojáky celé provincie kolovaly od úst k ústům. „Dnes bereme zajatce, centurione, protože verbujeme muže, kteří s námi odejdou do lesů. Můžeš si tedy zachránit život. Stačí, když odhodíš meč i štít, pak padneš na kolena a odpřísáhneš mi věrnost. Nebo můžeš na místě zemřít, sám a zapomenutý, bez ohledu na to, jak statečně půjdeš smrti vstříc.“

Centurio zavrtěl hlavou a pozvedl meč.

„Pošli na mě svoje muže a uvidíme, kolik jich skolím dřív, než mě dostanou.“ Ve snaze vyprovokovat maskovaného muže k ukvapenému útoku plivl na chladnoucí mrtvolu u svých nohou. „Než se ti podaří mě zabít, připravím tě o víc bojovníků než jen o tohohle tvého teplajznického milence, to si piš.“

Maskovaný muž zavrtěl hlavou a poté jako odpověď tasil dlouhý meč. Jeho čepel se zaleskla a díky tmavými a světlými proužky rafinovaně zdobenému ostří se v mihotavém světle zdálo, jako by se na okamžik jakýmsi zázrakem zavlnila.

„Myslím, že máš pravdu, centurione, a proto nebudu riskovat životy svých lidí tam, kde to není nezbytné. Zabiju tě sám.“

Sehnul se pro odhozený štít po zabitém vojákovi, pokročil proti centurionovi a pozvedl proti němu meč s podivuhodně mramorovanou čepelí. Chvíli na sebe oba muži upřeně zírali, a poté římský voják pokrčil rameny a jako první zaútočil prudkou ranou meče do soupeřova štítu. Jednou, pak ještě znovu zvedl gladius a udeřil jím do štítu maskovaného muže, který po každém úderu o krůček ustoupil, až si centurio pomyslel, že v souboji získává převahu. Pokročil tedy ještě blíž, znovu se rozpřáhl a plnou silou zaútočil. Jenomže tentokrát jeho soupeř neustoupil, ale svým dlouhým mečem zarazil dopadající gladius. Obě ostří o sebe hlasitě zaskřípěla a v krátkém vodopádu jisker mramorované ostří ve dvou třetinách délky hladce přeťalo centurionův meč. Důstojník s vyvalenýma očima zíral na krátký pahýl čepele, vyčnívající z jílce, který svíral v zaťaté pěsti. Maskovaný muž nečekal, až se jeho soupeř vzpamatuje z úžasu, a zuřivě zaútočil. Svůj podivný meč zvedl vysoko nad hlavu a nelítostnou silou vedl svrchu kolmý úder do centurionova štítu. Vrstvené dřevo i plátěný potah přeťal jednou ranou, jako kdyby to nebyl masivní římský štít, ale napůl shnilé víko od sudu. Ohromený centurio zůstal na krátký okamžik trčet na místě se zkřivenou půlí štítu v jedné ruce a se zmrzačeným mečem ve druhé, ale vzápětí se vzpamatoval. Mrštil jílcem meče po maskovaném protivníkovi, ale když viděl, jak se rukojeť jeho zbraně jen s hlasitým kovovým zazvoněním odrazila od lesklého povrchu spojených lícnic přilby, vrhl za ním i zbytek štítu, který však maskovaný muž ještě v letu rozetnul a poté uchopil oběma rukama jílec dlouhého meče.

„A teď, centurione, splatíš cenu, o níž jsem hovořil."

Při pohledu do zrcadlově lesklé kovové masky nepřítelovy přilby centurio na okamžik spatřil vlastní tvář definitivně poraženého bojovníka a tento pohled ho natolik rozběsnil, že hnán šíleným vztekem vrhl se holýma rukama proti neporazitelnému sokovi. Maskovaný muž mu však rychlostí, jež odpovídala zběsilosti centurionova útoku, vrazil meč do břicha hluboko až k páteři a než ho znovu vytrhl, vedl jeho děsivé ostří dlouhým nelítostným řezem až k hrudníku. Vykuchaný voják se zhroutil do kaluže krve a vlastních vnitřností. Muž s podivným mečem se sklonil ke smrtelně raněnému, nejprve si o tuniku ležícího důstojníka

otřel zkravenou zbraň a poté ji vsunul do pochvy. Sňal přilbu a zpocený obličej vystavil chladivému nočnímu vzduchu. Pohlédl na umírajícího vojáka a mírně se pousmál.

„Dobrá práce, příteli. Umíráš jako pravý muž. Nyní, když putuješ za svými bohy, dám ti do úst minci pro převozníka. Ovšem vzhledem k tomu, kde nyní jsi, setkáš se na onom světě toliko s Ardenou. A věř mi, centurione, že tahle bohyně je záštiplná, pomstychtivá mrcha."

Odvrátil se, ale vtom ucítil, že ho umírající centurio z posledních sil třesoucí se rukou chytil za kotník.

„*Ty…?*"

V bledém světle blížícího se úsvitu pohlédl do centurionových hasnoucích zraků.

„Ano, *jsem to já*. Dost překvapivé, že?" Vytrhl nohu ze sevření a chvíli pozoroval, jak poslední zbytky života unikají centurionovi z těla. Poté si znovu nasadil přilbu a tvář si zakryl lesklými lícnicemi. „Odneste to tělo k vratům. Chci, aby se k nám připojil co největší počet mužů zdejší posádky a aby k tomu podnítili i své přátele ve městě. Pohled na jejich mrtvého centuriona jim může být vítaným povzbuzením."

1

Dolní Germánie, březen roku 183 n. l.

„I když je to tvoje stará vlast, Julie, podle mě je to prdel světa.“ Mohutný mladý centurio se těsněji zahalil do vlněného pláště a znechuceně se zašklebil do bílé mlhy, která je ze všech stran obklopovala. Mlžný opar tlumil zvuk jeho hlasu, omezoval viditelnost sotva na padesát kroků a budil dojem, že jejich nevelkou skupinku obklopují tlusté šedé zdi. „Počasí tu není o nic lepší než v Británii, žrádlo je horší a pivo tu mají jako chcanky.“

První z obou důstojníků, kteří pochodovali po jeho boku, rychlým pohybem setřásl déšť, který se mu zachytil v hustém černém plnovousu, a odfrkl si, zatímco mu těžké kapky vody stékaly po zádech.

„Víš, Dubne, naposled jsem tu byl, když mi bylo patnáct. Moje vzpomínky na Tungrorum jsou tak zatraceně mlhavé, že až tam dojdeme, nejspíš to město vůbec nepoznám. Jestli tam ovšem v tomhle pitomým šeru vůbec trefíme.“

První z trojice barbarů, kteří šli za nimi, zhnuseně poznamenal:

„Jeden blbec mi tvrdil, že nás odveleli do Germánie. Celou cestu přes moře jsem problil a když jsme pak zimu strávili v těch studených, zavšivených tranzitních kasárnách, utěšoval jsem se, že nakonec znovu uvidím zemi mýho lidu, národa Kvádů. Kraj lesů a řek, oplývající lovnou zvěří a těšící se ochraně otcových bohů. A místo toho…“ Rozhodil paže a ukázal jimi na mírně zvlněnou krajinu po obou stranách rovné římské silnice. „… místo toho se plahočím po nekonečně se táhnoucích pol-

nostech a vesnicích zahalených do mlhy a obydlených tupými otroky. Tohle *není* Germánie; tahle provincie je jen jediný obrovský pole."

Centurio, který pochodoval po Dubnově levici, se ohlédl na barbara za sebou a na jeho hranaté dravčí tváři se objevil pobavený úsměv.

„Čirou náhodou jsi, Arminie," odpověděl, „uhodil hřebík na hlavičku. Tahle část Dolní Germánie leží – stejně jako Belgická Galie – na jihu a je téměř celá uzpůsobená k pěstování obilí. Má vynikající půdu, aspoň jak mi to tvrdil můj domácí učitel. Nebýt téhle provincie a zemědělské půdy na jihu, nemohly by na řece Rhenu sídlit legie, které drží germánské kmeny na uzdě, protože by nebylo z čeho je zásobovat potravinami."

Barbar nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Zrovna ty, Marku Valerie Aquilo, jsi ten pravý, kdo může druhé poučovat o tom, jak bezvadně funguje římská říše."

Julius se tentokrát při chůzi ani neohlédl, ale odpověděl značně kategorickým tónem:

„Drž se jména, které centurio teď užívá, Arminie, nebo ho můžeš oslovovat přezdívkou ‚Dvoumečoun', jak mu říkají vojáci. Jeho minulost ale nech spát a neprovokuj osud užíváním jeho někdejšího jména, protože bys nás všechny mohl přivést do maléru. Náš bratr ve zbrani je Marcus Tribulus Corvus, a tak mu budeme říkat, i když jsme jenom mezi sebou. Oba moc dobře víme, jaký trest by nás stihl, kdyby vyšlo najevo, že mezi sebou skrýváme císařem hledaného psance. A to platí jak v Británii, tak i v Germánii nebo v kterékoli jiné části římské říše."

Druhý příslušník trojice barbarů se uštěpačně zasmál a souhlasně mrkl svým jediným okem. Ránu po ztrátě druhého už měl zhojenou a ničím nezakrýval dlouhou jizvu, která mu přetínala obočí nad prázdným očním důlkem. Hrdě nesl zranění, které bylo památkou na krvavou noc, během níž se mstil na utlačovatelích svého kmene.

„Jasně," opáčil. „Zvlášť když se jedná o psance aristokratického původu."

„Inu, když to říká jediný přítomný člen královského rodu – že, *princi* Marte?"

Na Dubnovu posměšnou poznámku reagoval jednooký muž prudkým zavrtěním hlavy.

„Nároku na trůn jsem se vzdal, když jsem odešel z ‚Pevnosti oštěpů' – Dinpaladyru – a vydal se s vámi na jih, stejně jako ty ses, Dubne, odloučil od svého národa, aby ses stal součástí *civilizovaného* světa. Krom toho mě můj kmen nepotřebuje, zejména v době, kdy na Dinpaladyr dohlíží římská posádka, která tam setrvá do doby, než můj synovec dospěje do věku, kdy bude schopný ujmout se vlády. Teď jsem daleko prospěšnější s vámi, abych pomohl udržet tady toho," dodal a ukázal na Marka, „stranou veřejného zájmu." Pak zaťal pěst, ukázal mohutný biceps a pravil výhrůžně: „Jestli si někdo zkusí křivě se na něj podívat, bude mít proti sobě Herkula, jako jsem já!"

Třetí barbar, o hlavu vyšší než oba předchozí, který nesl přes rameno těžké válečné kladivo se zobcovitě zahnutým bodcem, se téměř neslyšně zasmál pod vousy. Princ otočil hlavu, aby na něj svým jediným okem dobře viděl, a štěkl po něm ve společném jazyce obou jejich kmenů:

„Máš nějaký problém, Lugosi?"

Martos se už jakž takž smířil s účastí obra v neoficiální centurii zvědů kohorty, tvořené zbytkem jeho votadinských bojovníků, přeživších porážku, kterou loni utrpěli od Římanů. Do římského zajetí upadli v důsledku zrady krále Selgovů, a proto se Martos zprvu díval na Lugose, který k tomuto kmeni náležel, tak trochu skrz prsty. Lugos však měl dost rozumu na to, aby jednookého prince zbytečně neprovokoval.

„Žádný problém, princi Marte. Jen poslouchám a tím se i učím," odpověděl s tak nevinnou tváří, že Martovi nezbylo, než vzít zpátečku. Když odhlédl, Lugos spiklenecky mrkl na Marka, který mu odpověděl letmým úsměvem. Po chvíli ticha se ozval Dubnus, který cítil potřebu dloubnout si do Julia:

„Poslyš, ty zdejší rodáku, jak dlouho to podle tebe ještě máme do města?"

Starší centurio jen nevěřícně zavrtěl hlavou.

„O pět minut míň, než když ses na to naposled ptal, ty chytráku. Proč? Potřebuješ čurpauzu, nebo tě svědí ta čerstvě zahojená rána po oštěpu? Vychcat ses moh' než jsme…" Nedomluvil a položil dlaň na jílec meče. „Vidíte to?"

V mlze – na samé hranici viditelnosti – se z rozbahněného pole cosi

vztyčilo. Nejasná lidská postava a krátce po ní ještě další a další, všechny maskované blátem, které je krylo od hlavy až k patám. Dubnus se na ty přízraky udiveně zahleděl, ale pak se rozhlédl a ukázal na druhou stranu silnice.

„Tamhle! Tam je jich ještě víc!"

Zatímco římští vojáci nevěřícně hleděli na strašidelná zjevení, která vypadala, že se zhmotňují z rozbahněného povrchu polí obklopujících silnici z obou stran, Lugos se probral jako první. Oběma svalnatýma rukama sevřel topor válečného kladiva a hněvivě vykřikl jediné slovo:

„Banditi!"

Nato vojáci okamžitě tasili meče, Marcus, který už v pravici třímal gladius s ozdobným košem ve tvaru orla, vytasil z pochvy u pravého boku dlouhý jezdecký meč. Dubnus vytáhl zpoza pasu vrhací sekeru a potěžkal ji v pravici. Poté v tichu pozorovali, jak se přízračné postavy stále přibližují a nabývají zřetelnějších obrysů, až konečně utvořily kolem zmatených římských vojáků uzavřený kruh. Marcus si uvědomil, že to jsou skutečně živí lidé. Na sobě měli rozedrané a děsivě špinavé hadry, ale každý z nich držel v ruce meč nebo kopí, jejichž čepele a hroty svědčily – na rozdíl od oděvů jejich majitelů – o starostlivé péči.

„Stůjte, jestli nechcete poznat, jak chutná hrot meče mezi žebry!"

Na Juliovo zvolání se přízračné postavy skutečně zastavily a z jejich kruhu vystoupil do popředí jediný muž. Ukázalo se, že to, co Marcus zprvu pokládal za kamenný výraz ke všemu odhodlané tváře, jsou chmurné lícnice kavaleristické přilby. Když muž promluvil, jeho hlas zněl zkresleně jako z nitra železné masky.

„Máme nad vámi trojnásobnou početní převahu. Položte na zem zbraně i všechny peníze, které máte u sebe, a nic se vám nestane. Pokuste se bojovat a my vás pobijeme jako dobytek na jatkách."

Julius učinil pár kroků vpřed, vrátil tasený meč do pochvy a sáhl do váčku za pasem.

„Máš pravdu. Je lepší, když se dohodneme po dobrém."

Marcus a Dubnus si vyměnili významný pohled, zatímco Lugos za nimi tiše zavrčel a vypadal, že se snad na bandity vrhne úplně sám. Centurio zvedl ruce a vzápětí se do mlhy snesl déšť stříbrných mincí. Mas-

kovaný bandita se maličko uvolnil a zvednutou dlaní zadržel své loupežnické druhy.

Juliova tvář ztuhla a jak pokročil blíž, na rtech se mu objevil dravčí výraz. „Nejsme to *my*, ale *vy*, kdo to teď slízne. Takže koukejte mazat! Padejte! *A hned!*“ Po těchto slovech přiložil ruku k ústům a pronikavě hvízdl. „Ne? Varoval jsem tě…“

Julius ještě jednou ostře hvízdl, pak pustil píšťalku, z pochvy vytasil dýku a s nízko drženou zbraní zaútočil na vůdce banditů. Ten zareagoval těžkopádným diagonálním úderem meče, mířícím na centurionovo hrdlo, ale Julius uhnul otočkou doprava, pak se opřel o pravou nohu a celou vahou těla povalil vůdce lupičů na zem. Levicí mu pak vyrazil z ruky meč a téměř současně mu stopu dlouhou čepel dýky vrazil do nechráněného levého podpaží. Když chlap zavyl bolestí, Julius ho prudkým pohybem hlavy udeřil čelní hranou své přilby přímo do spojených lícních chráničů, maskujících jeho tvář. Pak se znovu vztyčil, tasil meč a s vítězným smíchem se vrhl na nejbližšího lupiče.

To už se i Lugos neudržel, vyběhl ze silnice a s válečným kladivem vysoko nad hlavou se rozběhl proti dvojici nejbližších lapků. V poslední vteřině ale změnil směr útoku, a místo rány svrchu máchl špičatým zobanem kladiva oběma mužům po nohou. Prvý z nich se nadobro zmrzačený svalil v bolestech k zemi, zatímco druhý, na kterého zraněný lupič upadl, ztratil rovnováhu a padl bezmocně na záda. To už ale mohutný barbar znovu zvedl kladivo a jeho ostrý hrot zaryl banditovi do hrudi. V okamžiku, kdy Martos s Arminiem doběhli až k němu, britanský obr s praskotem drcených a lámaných žeber vyrval umírajícímu zahnutou špici kladiva z hrudi a vzápětí se už rozhlížel po další oběti.

Marcus s Dubnem rychle spěchali na pomoc Juliovi, který se vrhl do nejhustšího chumlu banditů. Dubnus pohotově hodil sekeru, která mohutným obloukem rotovala vzduchem, aby se hned nato jednomu lupiči s mlasknutím zabořila do masa a kostí. Poté v posledním okamžiku uhnul před kopím, které mu mířilo na hruď, pohotově je chytil za násadu a škubl jím tak prudce, že útočník, který kopí do té chvíle pevně svíral, ztratil rovnováhu a zapotácel se. Dubnus pak tasil meč a bodl jím vrávorajícího kopiníka hluboko do stehna. Poté kopí levicí

vytrhl z banditova umdlévajícího sevření, protočil se, zvedl kopí nad hlavu a mrštil jím dobře mířenou ranou po dalším banditovi, který se ho chystal napadnout. Marcus čelil dvěma útočníkům mávajícím meči. Předstíraným útokem zahnal do defenzivy prvního, ale vzápětí se prudce otočil k čelnímu útoku na druhého. Gladiem vykryl hrozbu jeho meče a hned nato delší spathou, kterou držel v levici, ťal muže do odkrytého boku. Zatímco se těžce raněný lapka svíjel bolestí, Marcus namířil hrot jezdecké spathy na hruď jeho druha, který začal zvolna couvat. Lupiči teď v tichém úžasu hleděli na rozběsněné římské bojovníky. Netroufali si znovu zaútočit, ale zároveň se nechtěli jen tak lacino vzdát tučné kořisti, v niž doufali.

Na okamžik se nad bojištěm rozhostilo naprosté ticho, do kterého se odkudsi z dálky zprvu sotva slyšitelně ozval rytmický klapot, který však rychle sílil, a tak se v něm za krátký okamžik dal zřetelně rozeznat kovový zvuk, jako kdyby kdosi v pravidelné rytmu cvakal železnými řetězy. Julius se doširoka usmál, rozpřáhl ruce a zvolal na adresu banditů:

„Slyšíte to? To je, kamarádi, smrt, která si na vás už brousí zuby! Do dvaceti, nanejvýš třiceti vteřin se z mlhy vynoří ozbrojená obluda, která vás rozsápe. Buď okamžitě zdrhnete, nebo se připravte na setkání se svými bohy."

Odmlčel se a teatrálním gestem si přiložil dlaně k ušním boltcům. Rachotivý zvuk stále sílil, až se rytmické cvakání slilo v jednolitý rachot. Marcus hleděl na špinavé, otrhané lupiče a v jejich tvářích četl děs. Vtom si jeden z nich uvědomil, co se to vlastně děje a dal se na bezhlavý útěk právě v okamžiku, kdy se z mlhy vynořili první římští vojáci. Kráčeli usilovným pochodem a se zakloněnými hlavami zhluboka vdechovali vlhký vzduch. V důstojníkovi, který šel vedle pochodujícího útvaru, Marcus poznal centuriona Clodia. Ten bez váhání tasil meč a zavelel:

„Třetí centurie, pobijte je!"

Bandité se rozprchli na všechny strany a centurioni pobaveně sledovali, jak se sevřený útvar na povel svého velitele během okamžiku rozpadl v mračno jednotlivců, kteří se jako lovečtí psi vrhali každý za svou vyhlédnutou obětí. Netrvalo dlouho a každý lupič měl v patách půl tuctu po krvi lačnících vojáků. Jeden z pronásledovatelů si trojici bar-

barských zvědů spletl s lupiči a rozběhl se proti nim s napřaženým kopím, ale vzápětí už vrávoravě couval drže se za obličej, do kterého ho zasáhla tvrdá Arminiova pěst. Nešťastný tungrský voják klopýtl a upadl na znak.

„Co blbneš? Málem jsi mě zabil!“

„A čí je to vina, ty troubo?“ opáčil pohrdavě Germán. „Můžeš si gratulovat, že jsem to byl já, a ne některý z těchhle dvou. Tady princ by tě rozpáral jako chycenou rybu a tamhle ten obr by ti jedinou ranou urazil palici. Teď padej a koukej si někde ucpat ten krvácející frňák.“

Clodius přistoupil ke svým důstojnickým bratřím. Sňal přilbu i s plátěnou vystýlkou, aby mu vzduch mohl zchladit prošedivělé vlasy, a přitom sledoval, jak jeho vojáci vlečou nazpět přes rozbahněná pole těla svých zabitých oběti.

„Taky mě rovnou mělo napadnout, že se vy tři přimotáte k nějakému maléru.“

Než Dubnus odpověděl, nejprve si pečlivě otřel zkrvavený meč o umaštěný oděv jednoho padlého bandity.

„My ne. Ten malér se přimotal k nám.“

„Nic novýho,“ zavrčel Clodius. „Co tvoje zranění, mladíku? Pořád tě ta rána po oštěpu bolí, když si potřebuješ dřepnout, aby ses…“ Zachytil rychlý varovný pohyb v Dubnových očích, pootočil hlavu a zařval: „Třetí centurie, *Póó-zorrr!*“

Tribun Scaurus volným krokem přistoupil ke čtveřici centurionů následován svým prvním centurionem Sextem Frontiniem. Pokynem ruky jim poděkoval za pozdrav a poté se s předstíranou lhostejností rozhlédl po dějišti skončené šarvátky.

„Já vím, pánové,“ konstatoval, „že jsme sem byli převeleni, abychom pobíjeli místní bandity, ale vzhledem ke skutečnosti, že jsme ještě ani nedorazili do Tungrora, projevujete i na svou povahu poněkud značnou horlivost.“ Rozhlédl se po mrtvolách rozesetých všude kolem a po několika úpějících raněných. „Jelikož jsme je pobili, tak bych normálně pokládal za správné je spálit nebo pohřbít, ale za téhle situace…“ Tázavě pohlédl na Frontinia. „Co o tom soudíš, první centurione?“

První centurio kohorty kulhavým krokem přistoupil k mrtvému

náčelníkovi lupičské bandy a stáhl mu z hlavy kavaleristickou přilbu. Krev, která mu vytekla z přeraženého nosu, působila na pozadí mrtvolně bledé tváře zářivě rudě.

„Řekl bych, že tuhle přilbu nenašel jen tak někde u cesty. Nejspíš povraždil tolik slušných lidí, že bohové jeho smrt uvítají. Myslím, že bychom ho tu měli nechat shnít i se zbytkem jeho bandy."

Scaurus našpulil rty a přikývl.

„Souhlas. Seberte jejich zbraně a všechno cenné, co u nich najdete. Těch pár pacholků, co přežili, naložte na zásobovací vozy. Předpokládám, že úřední činitelé v Tungroru uvítají příležitost k jejich veřejnému potrestání." Na okamžik se odvrátil, ale pak znovu oslovil Frontinia: „A pokud jde o tyhle pány, tak soudím, že zbytek cesty do města by měli absolvovat s kohortou vedle svých centurií. Nemám chuť přicházet o důstojníky dřív, než budou mít tolik slušnosti, aby zahynuli v řádně plánované bitvě, a proto při nedostatku schopných centurionů nehodlám riskovat žádné další mrhání silami." První centurio přikývl a významně pohlédl na trojici svých nejbližších podřízených.

„Co se vlastně stalo tomuhle vojákovi?" zeptal se ještě Scaurus s pohledem na muže, kterému se vojenský zdravotník ještě stále pokoušel zastavit krvácení z přeraženého nosu.

Arminius pokročil vpřed a postavil se do pozoru.

„Hlásím, pane, že se omylem pokoušel mě zapíchnout, tak jsem mu to musel rozmluvit."

Tribun pohlédl s pozdviženým obočím na svého tělesného strážce.

„Jak to vypadá, tak jsi mu to rozmlouval značně důrazně, že?" poznamenal a hned nato zaklepal saniťákovi na rameno, čímž ho přiměl, aby zanechal své námahy a zkrvavenými prsty tribunovi zasalutoval. „Tak podívej, hochu, buď dáš tomu chlapovi frňák do pořádku okamžitě, nebo si s tím budeš muset poradit až večer. Nemáme čas se tady déle zdržovat, jasný?"

Zdravotník omluvně rozhodil paže.

„Promiň, tribune, ale nějak se mi nedaří nahmatat tu zlomenou kost."

Arminius saniťáka bez dlouhých cavyků odstrčil a jednou rukou přitiskl vyplašeného vojáka ramenem k zemi, aby mu zabránil vstát.

„Lež a nehýbej se. Nebude to trvat dýl než minutu.“ Drapnul vojáka za kořen nosu, rychle ho promnul mezi palcem a ukazovákem, aby zjistil přesné místo zlomeniny. Když voják přidušeně zaskuhral, Germán ho popadl za pačesy, aby mu znemožnil pohyb hlavy, a poté zkušeným hmatem srovnal zlomené kůstky na jejich původní místo. Chlap zaječel bolestí a omdlel. Arminius ho přistrčil k saniťákovi. „Hotovo,“ suše konstatoval. „Pár dní bude mít monokl, ale snad ho to poučí, aby si napříště rozmyslel, na koho se má nebo nemá vrhnout.“

První centurio Frontinius se obrátil na tribuna a sarkasticky poznamenal:

„Jak to vypadá, tak tvůj tělesný strážce zvládá osobitý způsob, jak napravovat zlomeniny. Možná by si ho manželka centuriona Corva mohla vzít jako pomocníka do svého polního lazaretu, co ty na to, veliteli?“

Scaurus se zahleděl za odcházejícím Arminiem a jen zavrtěl hlavou. „Nemyslím,“ odtušil. „Naprosto postrádá citlivý přístup k raněným. Byl takový už v době, kdy jsem ho zachránil před masakrem zajatců po vítězné válce proti Kvádům, a v tomhle se určitě už nikdy nezmění.“ Znovu obrátil pohled na stále ještě v mlze tonoucí silnici před nimi. „Tak co? Nepůjdeme dál? Podle mě nám do města chybí ještě nějakých deset mil, a tohle protivné mrholení asi hned tak nepřestane.“

Zatímco se čelní centurie znovu začínaly řadit do pochodového čtyřstupu, Marcus si všiml, že Julius pozorně studuje půdu okolo mrtvoly padlého vůdce banditů.

„Hledáš něco?“

Julius přikývl, ale stále přitom zrakem propátrával zem pod svýma nohama.

„Svoji píšťalku. Byla moc fajn.“

Když se Marcus ohlédl, zachytil Dubnův pohled, který okázale upíral na své vlastní pouzdro u pasu. Julius mezitím další hledání vzdal a vrátil se k ostatním právě v okamžiku, kdy Dubnus se zaujetím hleděl do země pod sebou.

„Bral bych slušnou píšťalku. Ta moje kňourá jako kočka, když ji tahá za ocas.“

„Náramná sranda, Dubne. To mám za to, že jsem se první hnal do boje. Konečně, kurva, jako vždycky!“ zavrčel a připojil se vedle své Páté centurie, která je právě míjela.

„Jak dlouho to hodláš vydržet?“

Na Markovu otázku Dubnus jen pokrčil rameny.

„Co já vím… Dokud si nekoupí novou? Pak mu ji nenápadně šoupnu do jeho pouzdra. Samo sebou až vyplázne prachy za náhradní.“ Zamračil se, když si všiml vážné tváře svého důstojnického kolegy. *„No co je?* Tváříš se tak vážně, jako kdybych ho obral o peníze.“

Marcus zavrtěl hlavou.

„Ne, to nic… Jen mě napadlo, jak by se chudák Rufius téhle situaci zasmál…“

Dubnus položil svou dlaň jako lopatu na přítelovo rameno.

„Já vím… Mně se po tom starým pacholkovi stejská stejně jako tobě. Ale vzpomeň si, jak Morban vždycky říkal každému, kdo byl ochotný mu naslouchat, že život je tu proto, abychom si ho užili, dokud můžeme. Ale tady už přicházejí tvoji kluci. Tak běž a pobav Kádira historkou o píšťalce našeho kolegy. Víš přece, jak bývá mrzutý vždycky, když takhle mokré počasí znemožní jeho Chamáťanům každodenní lukostřelecký trénink.“

Po dalším čtyřhodinovém pochodu v předčasném odpoledním šeru a trvalém mrholení měl už i Marcus celodenní námahy plné zuby. Jak tak kráčel za svou centurií vedle svého optiona Kádira, neušlo mu, že i zpravidla ledově klidný Chamáťan je čím dál tím rozladěnější.

„Jdu dopředu dohlídnout, aby Morban našeho trubače zbytečně nebuzeroval.“

Chamáťan jen cosi nesrozumitelně zavrčel a dál se podmračeně rozhlížel po bezútěšné, do mlžných cárů zahalené krajiny.

Když Marcus dorazil do čela své jednotky, zjistil, že i jeho praporečník, drsný veterán pětadvacetileté služby ve vojsku, proslulý zálibou v pití, děvkaření, hazardu a peprných žertech, si všiml pochmurné nálady Markova optiona.

„Už při polední pauze jsem ho zkoušel kapánek rozveselit. Vyprávěl

jsem mu pár fórů, ale moc to nezabralo. Možná si začíná uvědomovat, o co se připravil, když se rozhodnul nezůstat v nově vzniklý chamátský kohortě na Valu, kde se mohl stát centurionem. Vláčet na hrbu váhu kroužkový košile a plahočit se s bačkořářema nejspíš není žádná sranda pro člověka, zvyklýho hopsat jen tak nalehko po lese s lukem v ruce a lovit zvěř na jídlo." Nedbaje centurionova ledového pohledu Morban pokračoval: „No a teď je najednou tady, klepe se zimou a ze špičky nosu mu stékají kapky studenýho deště. Jeden se tomu chudákovi fakt nemůže divit. Není jako my, který jsme na tohle všechno už dávno zvyklí." Marcus se zahleděl do mlhy a jen lehce přikývl, protože si uvědomil, že Morbanovo hodnocení Kádirova rozpoložení se svým způsobem vztahuje i na něj samotného. „Ale ať je to jak chce, už brzo se ubytujeme v nových kasárnách, zatopíme si pár polenama a bude nám zase dobře. Možná se pak i dobrákovi Kádirovi vrátí lepší nálada a smysl pro srandu, protože…"

Praporečníkovy úvahy přerušilo volání, které se neslo z čela kolony – rozkaz k zastavení celé kohorty, který postupně přebírali a vyřvávali jednotliví centurioni včetně Marka, který vzápětí štěkl na Kádira, aby se ujal velení centurie a sám se rozběhl kupředu, aby zjistil, oč běží. Prošel kolem centurie v čele kolony a brzy zjistil příčinu zastavení: Z mlhy před nimi vyvstala dvacet stop vysoká kamenná zeď. Skupina zmatených centurionů stála před masivními dvoukřídlými vraty v impozantním klenutém průčelí, bránícími vstupu kohorty do města. První centurio zakláněl hlavu a volal na dvojici vojáků, kteří podezřívavě shlíželi na příchozí kolonu.

„Jednoduše otevřte ty zasraný vrata a papírování vyřídíme až na místě! Mám tu dvě kohorty vojáků, kterým tady venku mrznou koule, a potřebuju je ještě za světla dostat do kasáren."

Julius, který stál se zachmuřenou tváří za prvním centurionem, zavrtěl hlavou a poznamenal:

„Tohle nedopadne dobře. Jestli se nepletu, tak tam vevnitř jsou legionáři, a kde jsou pohromadě legie a pomocné sbory, tam to vždycky smrdí malérem."

Na hradbě se objevil další voják, tentokrát s chocholem optiona na

přilbě. Vyměnil si pár slov se strážným ve službě a poté se naklonil a zvolal na čekající vojáky za branou:

„Je mi líto, centurione. Mám přísný rozkazy neotvírat bránu bez výslovnýho svolení mýho důstojníka. Poslal jsem pro něj jednoho vojáka, ale dokud se osobně nedostaví, nemůžu vás pustit do města."

S těmito slovy omluvně rozpřáhl paže, aby tím dal najevo svou bezmoc, a vzápětí zmizel, zanechávaje dole vzteky supícího Frontinia.

„Viděl jsem dobře, že ten chlap, co ti zvedl mandle, měl na sobě plátové brnění?"

Centurioni se ohlédli a všimli si, že za nimi stojí tribun Scaurus. Frontinius naštvaně přikývl.

„Ano, tribune," odpověděl. „Jak to vypadá, tak legionáři sem dorazili před námi."

Scaurus se na okamžik zahleděl do stále houstnoucí mlhy.

„Předpokládám, že pokud s tím něco neuděláme, tak nás tady nechají pěkně dlouho vytvrdnout, je to tak?"

Frontinius znovu přikývl a hněvivé vrásky na tváři se mu ještě prohloubily.

Tribun si odkašlal, zaklonil hlavu a zvolal směrem na zdánlivě všemi opuštěnou hradbu:

„Optione! Okamžitě se ukaž!"

Po delší prodlevě se skutečně na hradbě objevila optionova postava. Když uviděl, že před branou stojí vysoký důstojník, poněkud mu spadla brada. Scaurus rozhrnul plášť a nastavil poddůstojníkovi překrásně cizelovaný bronzový pancíř, vytvarovaný do podoby svalnatého torza. „Dobře se podívej, optione, a uvidíš, že nejsem centurio, ale velitel těchto kohort a vlivný člověk, který ví, jak věci chodí. Se kterou legií mám teď zrovna co do činění? Soudím, že jste buď ‚hekalové' nebo ‚škrabáci', je to tak?"

Optio zpozorněl. „První Minervia, Věrná a oddaná, tribune!"

Scaurus se zasmál a zabručel pod vousy:

„*Dostal jsem tě.*" Dlouze se na legionářského optiona zahleděl a poté konstatoval: „Takže ‚hekalové'. První Minervia, Věrná a oddaná. Pověz, optione, je ta kyselá prdel Gladio ještě pořád prvním centurionem vaší Třetí kohorty?"

Optio vrhl překvapený pohled na cizího důstojníka. Bylo jasné, že v tu chvíli horečně uvažuje, jaký vliv asi může tenhle tribun mít na jeho vlastní důstojníky. Odpověděl tak, aby to v žádném případě neznělo urážlivě.

„Ano, pane. Je to odjakživa velice veselý a přívětivý důstojník."

V tom okamžiku Scaurus usoudil, že nastala nejvhodnější chvíle k útoku. Proto se rozeřval hněvivě rozkazovačným tónem:

„Tak podívej, jestli ty zasraný vrata neotevřeš, než napočítám do třiceti, tak zjistíš, že já zdaleka nejsem takový srandista jako on, ale zato jsem pořádně pomstychtivá svině! Je ti to jasný?" Optio zkroušeně přikývl. „Dobrá, tak teď jen do toho. Nebo nás chceš oba zahanbit tím, že mě donutíš, abych začal nahlas počítat?"

Po několika vteřinách napjatého ticha se optio otočil a zmizel. O chvíli později se v mohutných vratech otevřela branka zvící lidské postavy.

„Jdu dovnitř a vyřídím to, než nám tu kohorty zmrznou na kost."

Frontinius ukázal na skupinu centurionů a rozkázal:

„Centurioni Julie, Dubne a Corve, půjdete s tribunem jako jeho osobní stráž. Jakmile jde o legii, tak předem nikdo neví, co se dá od těch lidí za městskou zdí čekat."

Muži střežící branku se pokusili ji hned za Scaurem zabouchnout, ale Julius ji prudkým úderem podržel otevřenou, dokud celá tribunova eskorta nebyla uvnitř. Poté se hřmotný tungrský centurio zkřivenými ústy zašklebil na optiona.

„Jestli ti tví mizerní vojclové mají chránit tohle město, tak se zrovna moc nevyznamenávají. Tam venku máme na vozech pár raněných. Jsou to jediní členové tlupy banditů, kteří přežili, když nás cestou sem na silnici s obrovskou přesilou napadli. Měl bys koukat dostat je na ošetřovnu dřív, než tady zhebnou zimou a připraví tak zdejší měšťany o potěšení dívat se na jejich popravu," řekl a zahleděl se do mlhy, která i uvnitř hradeb byla stejně hustá jako venku. „A teď nám ukaž, kudy se jde na vaše velitelství."

Optio mávl na své podřízené, aby se vrátili do tepla strážnice, a pak ukázal na cestu, která mířila od brány do potemnělého nitra města.

„Tudy, centurione. Ale nehledejte žádnou budovu velitelství, protože

tohle není pevnost, ale civilní město. Jděte pořád rovně asi tak čtvrt míle, až přijdete na křižovatku. Velká budova napravo je fórum a podle mě byste tam měli najít naše důstojníky. Nejspíš budou v bazilice."

Trojice centurionů utvořila kolem Scaura ochranný štít a celá skupina vykročila vpřed. Dubnus položil dlaň na jílec meče a nervózně zahučel:

„Čtyři sta kroků do středu města? To by to tu muselo být větší než pevnost Šesté legie v Tisovém lesíku. To je přece…"

„Enormní?" Při pohledu na budovy, které se postupně vynořovaly z mlhy po obou stranách ulice se na Scaurově tváři objevil lehký úsměv. „Tohle je hlavní město provincie, centurione. V těchhle zdech žije možná osm nebo deset tisíc obyvatel, nebo tu přinejmenším žilo předtím, než tady řádil mor. Samotný Řím je možná stokrát lidnatější, a přesto jeho hradby jsou jen třikrát tak dlouhé. Proto tě ta rozloha tak překvapuje."

V šeru před nimi se objevila dvojice planoucích loučí, označujících klenutý průchod vedoucí na fórum, střežený dvěma legionáři. Než měl tribun příležitost vysvětlit překvapeným vojákům svou přítomnost, vyšel z nádvoří legionářský centurio, který se před nimi zastavil a nechápavě hleděl na důstojníky v neznámých uniformách. Ještě víc však užasl, když si uvědomil hodnost muže v jejich středu. Scaurus nechal pár vteřin vyznít napjaté ticho a poté promluvil jízlivým tónem:

„Inu, centurione, je to tak. Před tebou stojí vysoký důstojník a ty bys měl udělat co? Asi řádně pozdravit, ne?"

Legionář rychle zasalutoval a zrudl v rozpacích, zatímco strážní u průchodu jen stěží zvládali úsměšek, který se jim dral na rty.

„Omlouvám se, prefekte, ale… totiž… Prostě my jsme žádné posily nečekali."

Marcus po očku pohlédl na Julia, protože ho zajímalo, jestli jeho kolega opraví mylné hodnostní označení, ale mohutný Tungr jen nenápadně zavrtěl hlavou.

Scaurus přikývl a zahleděl se přes centurionovo rameno na protější stranu fóra, kde se v šeru nejasně rýsovaly obrysy administrativní budovy.

„To je naprosto pochopitelné, centurione, protože my nejsme posila. Kdybys nás teď zavedl k vašemu tribunovi…"

Centurio přikývl a zamířil před nimi přes rozlehlé dlážděné fórum, kolem kterého by za příznivějšího počasí městští obchodníci vystavovali své zboží, do tepla baziliky. Mezitím si legionářský centurio uvědomil, že je teď na vlastním hřišti, a také víceméně podřadnější postavení pomocných sborů.

„Mohu vás nyní, pánové, požádat, abyste před návštěvou tribuna laskavě odložili zbraně?"

„Ne, centurione, to nemůžeš. V tuhle chvíli mám málo času a začíná mi docházet trpělivost," odsekl Scaurus a zamířil kolem užaslého centuriona do vestibulu, vyzdobeného bohatými draperiemi a mozaikovou podlahou s obrazem Merkura. Jeho železnými cvoky okované vojenské boty skřípaly na hladkém povrchu mramorové mozaiky. Po krátkém zaváhání centurio vykročil za čtveřicí návštěvníků. Dubnus mrkl po rozladěném legionářském důstojníkovi a koutkem úst zahučel směrem ke Scaurovi:

„Ještě si může gratulovat, žes mu jako dveřníkovi nedal podržet svůj plášť."

Když pak Tungrové prošli dveřmi na protější straně vestibulu, ocitli se v místnosti s vysokým stropem, jíž vévodil masivní stůl, za kterým sedělo několik mužů v nažehlených bílých tunikách legionářských důstojníků a dva civilisté v tógách. Udiveně pohlédli na nečekané příchozí a nejmladší z nich náhle vstal a s hněvivým výrazem ukázal na senátorský pruh na své tóze. Tungrští centurioni se okamžitě postavili do pozoru a řízně zasalutovali, zatímco Scaurus si krátce pohrával se sponou těžkého vlněného pláště, který posléze sňal a ledabyle hodil přes opěradlo nejbližší židle a tím odhalil svůj bohatě tepaný pancíř. Mladý tribun pohlédl na kroužkové košile centurionů a pohrdavým tónem ohodnotil nové příchozí:

„Patříte k pomocným sborům, předpokládám," konstatoval. Scaurus úsečně přikývl a mlčky hleděl na mladého důstojníka. „A ty jsi jejich prefektem? Já ovšem trvám na dodržování vojenské etikety, *prefekte*. Proto předpokládám, že i důstojníci jsou povinni zdravit nositele vyšší hodnosti."

Hlas mladého tribuna zněl klidně, ale přesto hovořil tónem člověka, uvyklého spíš poroučet než naslouchat. Markův zkušený zrak v něm